

Епістолярна практика

Марія Козиренко

(за настроєм Емми Андієвської)

...ніколи не писала листів з адресами — це був найвірніший спосіб відправити їх саме тій людині, якій вони призначалися. Писала листи собі. На кожен отриманий лист не барилася писати відповідь і згодом відсилала за тією ж ненаписаною адресою.

Листи доходили не завжди, тому іноді доводилося писати відповіді по пам'яті, за клаптиками чернеток або ж узагалі починати зі слів: "Любий друже, давно не отримувала від тебе звісток. Чи не забув була про мене? Чи то знову завдячую твоїм довгим мовчанням роботі поштових голубів?"

Узимку листи ставали білішими й довшими: слів у них було мало, то були снігові послання. Навесні у кожен конверт додавала по жмutoчку трави чи квітів, а восени писала на ще не засохлих березових листочках, зшиваючи їх потім у такі маленькі жовті книжечки.

Одного разу поїхала з міста на кілька тижнів. То було нестерпно! Телеграфувала додому ледве не щогодини, турбувалася, чи не прийде у цей час якийсь лист... Приїхавши додому, побачила лише купу довгих, як макарони, телеграм, які поштар цілий місяць сумлінно підсовував під двері. Вони лежали на килимку й нагадували великий білий мурашник, у якому жили маленькі чорні літери. Хотіла їх перечитати, та тільки но взяла якусь із них у руки, літери всі до одної враз розбіглися. Досі часом знаходжу їх, уже дохлих, прибираючи у кімнаті раз на тиждень.

Здається, після того випадку з телеграмами листи й перестали надходити. У кімнаті тепер багато снігу, бо звичка купувати папір нікуди не поділася. А нещодавно почали турбувати духи ненаписаних листів: вночі вони шелестять своїми тонкими прозорими тілами, скриплять гусячими перами та кульковими ручками; одного разу навіть перекинули на килим пляшку чорнил.

От начебто і все. Певно, хотіла розповісти щось іще, але то вже наступного разу...